

ідентифікації особи. Завдяки алгоритмам машинного навчання можна покращити якість аналізу відбитків, виявляти підроблені відбитки та працювати з пошкодженими зображеннями. Проте важливо забезпечити належний рівень безпеки та правового регулювання, щоб уникнути порушення прав людини та зловживань. Подальший розвиток цієї технології допоможе зробити дактилоскопію ще більш надійною та ефективною у правоохоронній та цивільній сферах.

Література:

1. Jain, A. K., Ross, A., & Prabhakar, S. (2011). *An Introduction to Biometric Recognition*. IEEE Transactions on Circuits and Systems for Video Technology, 14(1), 4–20.

2. Maltoni, D., Maio, D., Jain, A. K., & Prabhakar, S. (2009). *Handbook of Fingerprint Recognition*. Springer Science & Business Media.

DOI <https://doi.org/10.30525/978-9934-26-493-1-78>

CONFIRMATION OF THE VALIDITY OF DOCUMENTS AS LEGALIZATION OF EVIDENCE

ПІДТВЕРДЖЕННЯ ЧИННОСТІ ДОКУМЕНТІВ ЯК ЛЕГАЛІЗАЦІЯ ДОКАЗІВ

Cherednyk R. V.

*Prosecutor of the Malynivskiy District
Prosecutor's Office of the city of Odesa
Odesa, Ukraine*

Чередник Р. В.

*прокурор Малиновської окружної
прокуратури міста Одеси
м. Одеса, Україна*

Як відомо, «підтвердження чинності документів є одним із видів легалізації, що здійснюється у публічній та приватній сфері, на внутрішньодержавному та зовнішньодержавному рівнях» [5, с. 497]. Серед форм підтвердження чинності документів внутрішньодержавного рівня виділяють наступні: державна реєстрація нормативно-правових актів, нотаріальне підтвердження чинності документів (публічний нотаріат), легалізація доказів та підтвердження чинності документів уповноваженими особами підприємств.

Дослідженню питань легалізаційної діяльності приділяли увагу такі вчені як: В. В. Дудченко, Г. С. Дьомкіна, Т. В. Журенко, Д. Г. Манько,

Е. Моравчик, О. В. Пасечник та ін. Враховуючи значний інтерес до зазначеної проблематики та віддаючи належне значущості виконаних наукових розвідок варто зазначити, що більшість правових досліджень лише фрагментарно торкаються питань підтвердження чинності документів та не зосереджують увагу на формах здійснення такої діяльності.

Як зазначається в Оксфордському словнику: «офіційний документ, книга або електронний файл, що містить інформацію про щось або може слугувати доказом чи підтвердженням чогось» [6]. Відповідно, можна зробити висновок, що однією із функцій документу є доказова, тобто можливість його використання як допустимого доказу.

«Загальновідомо, що офіційного характеру письмовим документам надає та обставина, що вони виходять від державних органів, підприємств, організацій, установ, посадових або спеціально правомочних осіб у зв'язку з реалізацією ними своєї компетенції. Для таких документів характерна наявність певної форми, порядку їх видання, складання, видачі, необхідних реквізитів. Для засвідчення офіційних документів уживаються підписи й печатки», – акцентує увагу Д. Г. Манько [2, с. 170].

Дотримання встановлених правил щодо оформлення документів забезпечує їх юридичну силу. У разі порушення вимог до оформлення чи втрати окремих реквізитів, які підтверджують його чинність, документ може бути не визнаним у правовому полі, що тягне за собою негативні наслідки для заінтересованих осіб. Тож, суворе дотримання юридичних технологій підтвердження чинності документів є запорукою їх доказової сили.

Далі, візьмемо до прикладу матеріали судової справи, де підіймається питання порушення правил засвідчення копій документів.

Так, згідно пункту 8 глави 11 розділу II Правила організації діловодства та архівного зберігання документів у державних органах, органах місцевого самоврядування, на підприємствах, в установах і організаціях, затверджені наказом Міністерства юстиції України від 18 червня 2015 року №1000/5: «Копія набуває юридичної сили лише в разі її засвідчення в установленому порядку. Напис про засвідчення копії документа складається зі слів «Згідно з оригіналом», найменування посади, особистого підпису особи, яка засвідчує копію, її власного імені та прізвища, дати засвідчення копії та проставляється нижче реквізиту документа «Підпис»» [3].

Посилаючись зокрема на зазначений нормативно-правовий акт Харківський окружний адміністративний суд Ухвалою у справі № 520/5424/24 від 04 березня 2024 р. встановив: «На підтвердження повноважень представником позивача додано копію довіреності, яка не

засвідчена належним чином, відповідно до вищезазначених Правил додана довіреність не містить слів «Згідно з оригіналом», назви посади, особистого підпису особи, яка засвідчує копію, її ініціалів (ініціалу імені) та прізвища, дати засвідчення копії, відбитку печатки установи, а також відмітку «Копія», що проставляється у верхньому правому куті аркуша. Таким чином, надана представником позивача копія довіреності не може вважатися такою, що засвідчена у встановленому законом порядку, як того вимагає норма статті 59 КАС України, що позбавляє суд встановити наявність у представника позивача повноважень на подання даної позовної заяви до суду».

Тож, Суд ухвалив позовну заяву залишити без руху та надати позивачу термін для усунення недоліків позовної заяви шляхом надання до суду: засвідчених належним чином додатків до позовної заяви; належним чином засвідчених копій документів, що підтверджують повноваження представника позивача на подання даної позовної заяви до суду [4].

З матеріалів даної справи випливає, що в судовому провадженні необхідним є підтвердження факту наявності у представника позивача повноважень на подання позовної заяви. Така можливість реалізується саме завдяки підтвердженню чинності документа (копії) відповідно до встановлених законом вимог.

Таким чином, підтвердження чинності документів як легалізація доказів гарантує, що документи мають юридичну силу та отримані легальним шляхом. Така процедура необхідна для офіційного визнання документів, зміцненню довіри між сторонами, що беруть участь у правових угодах та мінімізації ризиків використання підроблених або недійсних матеріалів.

У світлі розвитку сучасних правових тенденцій як от: гармонізація та уніфікація права [1, с. 599], дослідження процедури підтвердження чинності документів, а також форм їх здійснення має важливе значення для вдосконалення правозастосовної практики, підвищення ефективності міжнародного співробітництва та зміцнення довіри до офіційних документів на глобальному рівні.

Література:

1. Дудченко В. В., Пасечник О. В. Тенденції розвитку сучасного права. *Юридичний науковий електронний журнал* 2023. № 2. С. 598–601
2. Манько Д. Г. «Юридична техніка і технології». Курс лекцій. — Херсон: ОЛДІ-ПЛЮС, 2014. — 192 с.
3. Про затвердження Правил організації діловодства та архівного зберігання документів у державних органах, органах місцевого самоврядування, на підприємствах, в установах і організаціях: Наказ Міністерства юстиції України від 18.06.2015 року № 1000/5. URL: https://ips.ligazakon.net/document/RE27181?an=2&ed=2023_05_19
4. Ухвала про залишення позовної заяви без руху Харківського окружного адміністративного суду у справі № 520/5424/24 від 04 березня 2024 року. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/117412637>
5. Чередник Р. В. Апостилювання як форма легалізації документів. *Право і суспільство*. 2023. № 6. С. 495–500. DOI <https://doi.org/10.32842/2078-3736/2023.6.73>
6. Oxford Learner's dictionaries. URL: https://www.oxfordlearnersdictionaries.com/definition/english/document_1#:~:text=%2F'd%2F%91%CB%90kjum%2F%99nt%2F,evidence%20or%20proof%20of%20something (data of request: 04.02.2025)

DOI <https://doi.org/10.30525/978-9934-26-493-1-79>

**THE NEED FOR DIGITALIZATION OF STATE POLICY
AS A CONDITION FOR THE DEVELOPMENT
OF A MODERN STATE**

**ПОТРЕБА У ЦИФРОВІЗАЦІЇ ДЕРЖАВНОЇ ПОЛІТИКИ
ЯК УМОВА РОЗВИТКУ СУЧАСНОЇ ДЕРЖАВИ**

Terela M. A.

*Postgraduate Student at the Department
of Constitutional and Administrative
Law, Zaporizhzhia National University
Zaporizhzhia, Ukraine*

Терела М. А.

*аспірант кафедри конституційного
та адміністративного права
Запорізький національний
університет
м. Запоріжжя, Україна*

Динаміка суспільно-політичного життя залежить від чинників, які у світовому вимірі впливають на загальні тенденції розвитку суспільних